

Regeringen kunde sammenfattes i de samme Ord, som stod i den Resolution, der blev nedstemt paa Generalforsamlingen, nemlig at »man havde ingen Tillid til den Regering, som var Fader til Mæglingsloven, som havde gennemført Voldgiften for Slagteriarbejderne, og som overhovedet vilde gennemføre en Strangleringspolitik over for Fagbevægelsen«. Kommunerne vilde anvende hele deres Kraft paa at vinde Arbejdermasserne for »regulære klassepolitisk-socialistiske Synspunkter«, og de nærede ingen Tvivl om, at Regeringens Politik ikke alene havde spillet Fallit, men ogsaa var dømt ude i den arbejdende Befolkning.

Ogsaa *Schmidt* (Sl. P.) gjorde en Bemærkning i Anledning af Statsministerens nysnævnte Tale, idet han hævdede, at den tyske Arbejder var besjælet af et lysere Syn paa Fremtiden, saa at der ikke var Grund til at ønske — som Statsministeren havde gjort —, at den danske Arbejder maatte blive bevaret for de tyske Arbejders Skæbne. I øvrigt dvælede Taleren ved Jordkampen i Sønderjylland og gjorde Indsigelse mod den Maade, hvorpaa denne Kamp bliver ført, ud fra den Betragtning, at Staten ikke maa tage Parti, men bør gøre alt, hvad den kan, for at forhindre, at en Familie gaar fra Jord og Hjem, enten det saa er en tysk eller en dansk Familie, ligesom den bør sørge for, at Saneringshjælpen kommer alle lige fuldt til gode. Taleren rettede særlig sin Kritik mod, at Jordlovsudvalget overtog Jorden helt eller delvis i Tilfælde, hvor Familien viste sig villig og i Stand til at betale samme Pris som Staten.

Til den sidstnævnte Taler bemærkede *Statsministeren*, at Danmark efter hans Overbevisning havde indtaget en særdeles loyal Holdning over for det tyske Mindretal; Drøftelsen af de af Schmidt fremførte Ønsker vilde vel rettelig finde Sted under Forhandlingen om Landbrugsforholdenes Sanering. I Anledning af Aksel Larsens Udtalelser om Socialdemokratiets Tilbagegang mindede Statsministeren om det Ordsprog, der siger, at den, der lyves død, faar et langt Liv; Kendsgerningerne viste en anden Udviklingslinie end den af Kommunerne varslede. — Krag havde efter Ministerens Mening udtalt sig mere nedsættende om Kriselovgivningen, ved hvilken Venstre selv havde ydet en betydelig Indsats, end fornødent var. Det var ikke Regeringen, som havde nølet, da Landbokommissionens Forslag blev fremlagt til Drøftelse, og en Revision af Smørordningen var for længst bragt i Forslag. At der skulde være sket Brud paa Forudsætningen for Bestemmelser i Kornloven, kunde Ministeren ikke erkende, og han var forbavset over Krags Betragtninger om Krone-sænkning, da man ved Januar-Overenskomsten var gaaet